Et godt humør

Efter min fader har jeg fået den bedste arvepart, jeg har fået et godt humør. Og hvem var min fader? ja, det kommer nu ikke humøret ved! han var livlig og trivelig, fed og rund, hans ydre og indre ganske i strid med hans embede. Og hvad var hans embede, hans stilling i samfundet? Ja, skulle det skrives ned og trykkes lige i begyndelsen af en bog, så er det rimeligt at flere, når de læste det, lagde bogen til side og sagde, det ser mig så uhyggeligt ud, jeg skal ikke have af den slags. Og dog var min fader hverken rakker eller skarpretter, tværtimod, hans embede bragte ham tit i spidsen for stadens allerhæderligste mænd, og han var der ganske i sin ret, ganske på sin plads; han måtte været forrest, foran bispen, foran prinser af blodet ? og han var forrest - han var ligvognskusk!

Nu er det sagt! og det kan jeg sige, at når man så min fader sidde der højt, foran på dødens omnibus, iført sin lange side, sorte kappe, og med den sortbefrynsede trekantede hat på hovedet, og dertil så hans ansigt, der livagtigt var, som man aftegner solen, rundt og leende, så kunne man ikke tænke på sorg og grav; det ansigt sagde: "Det gør ikke noget, det bliver meget bedre, end man tror!"

Se, fra ham har jeg mit gode humør og den vane, jævnlig at gå ud på kirkegården; og det er meget fornøjeligt, når man kun kommer der med et godt humør, ? og så holder jeg Adresseavisen, ligesom også han gjorde.

Jeg er ikke ganske ung, ? jeg har hverken kone, børn eller bibliotek, men som sagt, jeg holder Adresseavisen, den er mig nok, den er mig det bedste blad, og det var den også for min fader; den gør sit gode gavn og har alt hvad et menneske behøver at vide: hvem der prædiker i kirkerne og hvem der prædiker i de nye bøger! hvor man får hus, tjenestefolk, klæder og føde, hvem der "sælger ud" og hvem der selv går ud, og så ser man så megen velgørenhed og så mange uskyldige vers, der ikke gør noget! ægtestand, der søges og stævnemøder, som man indlader og ikke indlader sig på! alt sammen simpelt og naturligt! Man kan såmænd meget godt leve lykkeligt og lade sig begrave, ved at holde Adresseavisen ? og så har man ved sit livs ende, så dejligt meget papir, at man kan ligge blødt på det, dersom man ikke holder af at ligge på høvlspåner.

Adresseavisen og kirkegården, det er og var altid mine to mest åndsvækkende spadserefarter, mine to mest velsignede badeanstalter for det gode humør.

Enhver kan nu gå ind i Adresseavisen; men gå med mig på kirkegården, lad os komme der, når solen skinner og træerne er grønne; lad os gå mellem gravene! hver af disse er som en lukket bog med ryggen op ad, man kan læse titlen, som siger hvad bogen indeholder og siger dog ingenting; men jeg ved besked, ved den fra min fader og fra mig selv. Jeg har det i min gravbog, og det er en bog, jeg selv har gjort, til nytte og fornøjelse; der ligger de alle sammen, og endnu nogle flere!

Nu er vi på kirkegården.

Her, bag det hvidmalede pindegitter, hvor der indenfor engang stod et rosentræ, ? nu er det borte, men en smule eviggrønt fra naboens grav strækker sin grønne finger derind, for dog at gøre lidt stads, ? hviler en meget ulykkelig mand, og dog, da han levede, stod han sig godt, som man siger, havde sit gode udkomme, og lidt til, men han tog sig verden for nær, det vil sige kunsten. Sad han en aften i teatret for at nyde med hele sin sjæl, så var han rent fra det, når bare maskinmesteren satte for stærkt et lys i hver kæbe på månen, eller luftsoffiten hang foran kulissen hvor den skulle hænge bag ved, eller der kom et palmetræ på Amager, kaktus i Tyrol og bøgetræer højt oppe i Norge! Kan det ikke være lige et og det samme, hvem tænker over sligt! det er jo komedie, og den skal man fornøje sig over. ? Så klappede publikum for meget, så klappede det for lidt. "Det er vådt brænde," sagde han, "det vil ikke fænge i aften!" og så vendte han sig om for at se, hvad det var for folk, og så så han at de lo galt, lo på steder hvor de ikke skulle le, og det ærgrede han sig over og led ved og var et ulykkeligt menneske, og nu er han i graven.

Her hviler en meget lykkelig mand, det vil sige en meget fornem mand af høj byrd, og det var hans lykke, thi ellers var der aldrig blevet noget af ham, men alt er nu så viseligt indrettet i naturen, at det er en fornøjelse at tænke derpå. Han gik broderet for og bag og var anbragt i storstuen, som man anbringer den kostelige, perlebroderede klokkestreng, den har altid bag ved sig en god tyk snor, der gør tjenesten; han havde også en god snor bag ved, en substitut, der gjorde tjenesten og

gør den endnu bag en anden ny, broderet klokkestreng. Alting er nu så viseligt indrettet, at man sagtens kan have et godt humør.

Her hviler, ja, det er nu så meget sørgeligt ?! her hviler en mand, som i syvogtresindstyve år havde tænkt på at sige et godt indfald; han levede alene for at få et godt indfald, og så fik han virkelig et, efter egen overbevisning, og blev så glad at han døde i det, døde af glæde over at have fået det, og ingen nød gavn deraf, ingen hørte det gode indfald. Jeg kan nu tænke, at han engang har ro i sin grav for det gode indfald, thi sæt, at det var et indfald, det måtte siges til frokost, når det skulle gøre virkning, og at han som død kun kan, efter almindelig mening, komme frem ved midnat, så passer ikke indfaldet til tiden, ingen ler og han kan gå i graven igen med sit gode indfald. Det er en sørgelig grav.

Her hviler en meget gerrig madam; mens hun levede, stod hun op om natten og mjavede, for at naboerne skulle tro at hun holdt kat; så gerrig var hun!

Her hviler en frøken af god familie; altid i selskab skulle hun lade sin sangstemme høre, og så sang hun med i "mi manca la voce"! det var den eneste sandhed i hendes liv!

Her hviler en jomfru af en anden slags! Når hjertets kanariefugl begynder at skrige op, så putter fornuften fingrene i ørene. Skønjomfru stod i ægtestands glorie ?! det er en hverdagshistorie ? men det er pænt sagt. Lad de døde hvile!

Her hviler en enkefrue, der havde svanesang i munden, og uglegalde i hjertet. Hun gik om i familier på rov efter næstens mangler, ligesom i gamle dage "politivennen" gik om for at finde et rendestensbræt, som ikke var der.

Her er en familiebegravelse; hvert led af den slægt holdt sådan sammen i troen, at om hele verden og avisen sagde, således er det, og da den lille søn kom fra skolen og sagde, "jeg har hørt det på den måde!" så var hans måde den eneste rigtige, for han var af familien. Og vist er det, at traf det sig så, at familiens gårdhane galede ved midnat, så var det morgen, om endogså vægteren og alle byens ure sagde, det er midnat.

Den store Goethe slutter sin "Faust" med, at den "kan fortsættes," det kan også vor vandring herud på kirkegården; her kommer jeg tit! gør en eller anden af mine venner eller ikke-venner mig det for broget, så går jeg herud, opsøger en grønsværsplads og indvir den til ham eller hende, hvem jeg vil have begravet, og så begraver jeg dem straks, så ligger de der døde og magtesløse, indtil de som nye og bedre mennesker vender tilbage. Deres liv og levned, set fra min side, skriver jeg ind i min gravbog, og således skulle alle mennesker bære sig ad, ikke ærgre sig, når nogen gør dem det for galt, men straks begrave dem, holde på sit gode humør og på Adresseavisen, dette af folket selv skrevne blad, tit med påholdt pen.

Kommer den tid, at jeg selv med mit livs historie skal indbindes i graven, så sæt som indskrift:

"Et godt humør!"

Det er min historie.

* * *